

Ο Φύλακας στη σίκαλη για τη νέα γενιά.
Κριτική Επιτροπή βραβείου Booker

Λείλα Μότλι

Νυχτοπερπατήματα

μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Νυκτοπερπατήματα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Nightcrawling
Από τις Εκδόσεις Alfred A. Knopf, Νέα Υόρκη, 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leila Mottley
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρίστος Κυθρεώτης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Michael Morris
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Leila Mottley, 2022
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mike Harrington/Stone/Getty Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5227-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

Λείλα Μότλι

Νυχτοπερπατήματα

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Στο Όκλαντ και τις κοπέλες του

Η ΠΙΣΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΗ σκυλοκούραδα και το γέλιο της Ντι μας κοροϊδεύει πάνω που χαράζει η μέρα. Όλη τη βδομάδα τής λέω ότι δεν είναι απλώς κόκαλο αλλά δείχνει κιόλας, έτσι όπως γελάει με το ίδιο αστείο λες και θ' αλλάξει. Δε φάνηκε να τη νοιάζει που τ' αγόρι της την παρατήσε, δε φάνηκε καν να τη νοιάζει όταν εκείνος έσκασε μύτη στην πισίνα αφού είχε φέρει γύρα όλους τους σκουπιδοτενεκέδες στη γειτονιά την περασμένη Τρίτη, για να βρει σκατά μέσα σε πλαστικά σακουλάκια. Ακούσαμε πρώτα θορύβους σαν πλατσούρισμα στις τρεις τα χαράματα κι έπειτα τις φωνές του για την ξεκολιάρρα την Ντι. Αλλά βασικά ακούσαμε τα χάχανα της Ντι, που μας θύμισαν πόσο δύσκολο είναι να κοιμηθείς όταν δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τα ίδια σου τα βήματα από του γείτονά σου.

Καμιά μας δεν έχει πατήσει ποτέ το πόδι της στην πισίνα όσο είμαι εδώ, μπορεί επειδή ο Βέρνον, ο σπιτονοικοκύρης, δεν την έχει καθαρίσει ούτε μία φορά, αλλά βασικά επειδή κανένας δε μας έχει μάθει πώς να φχαριστιόμαστε το νερό, πώς να κολυμπάμε χωρίς να παλεύουμε να πάρουμε ανάσα, πώς να γουστάρουμε τα μαλλιά μας μπλεγμένα και μουλιασμένα στο χλώριο. Η ιδέα του πνιγμού δε μ' απασχολεί, ωστόσο, μιας κι έτσι κι αλλιώς είμαστε φτιαγμένοι από νερό. Είναι κάπως σαν να ξεχειλίζει το σώμα σου απ' τον εαυτό του τον ίδιο. Θα προτιμούσα πιστεύω να φύγω έτσι, παρά μες στη θολούρα, σωριασμένη στο βρόμικο πάτωμα ενός διαμερίσματος, με την καρδιά μου πρώτα να πηγαίνει να σπάσει κι έπειτα να σταματά.

Το σημερινό πρωί είναι αλλιώτικο. Ο τρόπος που γελάει η Ντι είναι σαν στροβίλισμα προς τα πάνω, προς ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό, προτού γίνει μουγκρητό. Όταν ανοίγω την πόρτα, αυτή στέκει εκεί, πλάι στα κάγκελα, όπως πάντα. Μονάχα που σήμερα είναι στραμμένη προς την πόρτα του διαμερίσματος και η πίσίνα τη φωτίζει από πίσω, έτσι που δεν μπορώ να δω το πρόσωπό της αλλά μόνο το πώς τα ζυγωματικά της πετάνε σαν μήλα στο ρουφηγμένο της δέρμα. Κλείνω την πόρτα προτού με δει.

Μερικά πρωινά χώνω το κεφάλι μέσ' από την ξεκλειδωτή πόρτα της Ντι μόνο και μόνο για να σιγουρευτώ ότι αναπνέει ακόμη, ότι σαλεύει στον ύπνο της. Από μερικές απόψεις, δε με νοιάζουν οι κρίσεις νευρωτικού γέλιου γιατί μου φανερώνουν ότι είναι ζωντανή, ότι τα πνευμόνια της δεν τα 'χουν φτύσει ακόμη. Όσο γελάει η Ντι, σημαίνει πως δεν έχουν πάει τα πάντα κατά διαόλου.

Βαράνε την πόρτα μας και με τις δυο γροθιές, τέσσερις φορές, και θα 'πρεπε να το περιμένω, κι όμως αναπηδώ και τραβιέμαι. Όχι πως δεν είχα δει τον Βέρον να κάνει τους γύρους του ή την ειδοποίηση στην πόρτα της Ντι να ανασηκώνεται ψηλά και να ξαναπέφτει, καθώς εκείνη την κοιτούσε χαχανίζοντας ακόμη. Γυρνάω και κοιτάζω τον αδερφό μου τον Μάρκους να ροχαλίζει στον καναπέ, με τη μύτη του να τραβιέται προς τα πάνω για να συναντήσει, θαρρείς, τα φρύδια του.

Κοιμάται σαν νεογέννητο, μορφάζοντας πάντα, με το κεφάλι του γερτό ώστε να βλέπω το προφίλ του, και που το τατουάζ παραμένει λείο και τεντωμένο. Έχει χτυπημένο σε τατουάζ το δακτυλικό μου αποτύπωμα κάτω ακριβώς από τ' αριστερό του αυτί, κι όταν χαμογελάει, πιάνω τον εαυτό μου να καρφώνεται πάνω του όπως σ' ένα μάτι. Όχι ότι κανείς από μας χαμογελάει τελευταία, όμως η εικόνα του –η ανάμνηση του νωπού κυματιστού μελανιού κάτω απ' το χαμόγελό του– με κάνει να μην τον παρατάω. Με κάνει να ελπίζω. Τα μπράτσα

του Μάρκουσ είναι γεμάτα τατουάζ, αλλά το δακτυλικό μου αποτύπωμα είναι το μοναδικό στον λαιμό του. Μου 'πε ότι απ' όσα είχε κάνει ήταν αυτό που 'χε πονέσει πιο πολύ.

Το 'κανε όταν έγινα δεκαεφτά και ήταν, εκείνη, η πρώτη μέρα που μου πέρασε ποτέ απ' το μυαλό ότι θα μπορούσε ίσως να με αγαπάει περισσότερο από καθετί, πιο πολύ κι απ' το ίδιο του το πετσί. Τώρα όμως, τρεις μήνες πριν από τα δέκατα όγδοα γενέθλιά μου, όταν κοιτάζω το τρεμουλιαστό μου αποτύπωμα στην άκρη του σαγονιού του, νιώθω γυμνή, ξεμπροστιασμένη. Έτσι και κατέληγε ο Μάρκουσ μες στα αίματα στον δρόμο, δε θα χρειαζόταν πολύ για να τον αναγνωρίσουν από τα ίχνη μου στο κορμί του.

Απλώνω το χέρι προς το πόμολο της πόρτας μουρμουρίζοντας «Ανοίγω εγώ», θαρρείς και υπήρχε περίπτωση ο Μάρκουσ να ξεκουνήσει από τον καναπέ τόσο νωρίς. Από την άλλη μεριά του τοίχου, νιώθω το γέλιο της Ντι σαν αρμυρό νερό στα ούλα μου, να το ρουφάει η σάρκα μες στο στόμα μου. Κουνάω το κεφάλι και γυρνάω ξανά προς την πόρτα, προς το δικό μου χαρτί, που είναι κολλημένο με ταινία στην πορτοκαλί μπογιά.

Αυτά τα χαρτιά δε χρειάζεται να τα διαβάσεις για να ξέρεις τι λένε. Τα λαμβάνουν οι πάντες και τα πετάνε στον δρόμο, λες και μπορούν μ' ένα δε μας γαμάς να απαλλαγούν απ' αυτή την αδικία. Νούμερα, τυπωμένα με αδυσώπητους χαρακτήρες, είναι παγωμένα πάνω στο ειδοποιητήριο. Μυρίζουν ακόμη το μελάνι του εκτυπωτή, απ' όπου με τρόπο αναπόδραστο ξεχώρισαν το χαρτί από μια στοίβα ίδια, λοξά και τοξικά, και το 'βαλαν στην πόρτα του διαμερίσματος που εδώ και δεκαετίες είναι της οικογένειάς μου. Ξέρουμε όλοι ότι ο Βέρονν είναι πουλημένος, ότι δε θα κρατούσε το μέρος ούτε μία μέρα παραπάνω απ' όσο ήταν αναγκασμένος, όταν τριγυρνάνε οι λεφτάδες στο Όκλαντ γυρεύοντας το επόμενο τσούρμιο από μας, για να το ξεριζώσουν απ' τα σπλάχνα της πόλης.

Το ίδιο το νούμερο δε θα έδειχνε τόσο αποκαρδιωτικό, αν η Ντι δεν κακάριζε από πάνω του, αν δεν είχε λυθεί στα γέλια, καρφώνοντας έτσι, βαθιά μέσα μου, κάθε μηδενικό του αριθμού. Τινάζω το κεφάλι προς το μέρος της, φωνάζω για ν' ακουστώ μες στον άνεμο και τα πρωινά φορηγά: «Κόψ' το γέλιο ή τράβα μέσα, Ντι. Γαμώτο». Αυτή στρέφει το κεφάλι τέσσερα πέντε εκατοστά για να με κοιτάξει, και χαμογελά πλατιά, ανοίγει το στόμα ώσπου γίνεται ένα πλήρες οβάλ, και συνεχίζει το χαχάνισμά της. Σχίζω από την πόρτα το ειδοποιητήριο για την αύξηση του ενοικίου και γυρνώ στο διαμέρισμά μας, όπου ο Μάρκους ροχαλίζει γαλήνιος στον καναπέ.

Είναι ξαπλωμένος εκεί και κοιμάται καθώς όλο το διαμέρισμα σαν να γκρεμίζεται γύρω μου. Μετά βίας τα βγάζουμε πέρα, χρωστάμε δυο νοίκια κι ο Μάρκους δεν περιμένει από πουθενά λεφτά. Ικετεύω για κάνα μεροκάματο στην κάβα και μετρώ πόσα κράκερ έχουν μείνει στο ντουλάπι. Δεν έχουμε καν πορτοφόλια και, κοιτώντας τον, το θολό του πρόσωπο, ξέρω πως δε θα τα βγάλουμε πέρα τούτη τη φορά, σε αντίθεση με την τελευταία φορά που ο κόσμος μας κομματιάστηκε κι έμεινε ένα άδειο κάδρο φωτογραφίας και που πρωύτερα ήταν η μαμά.

Κουνάω το κεφάλι προς τη φιγούρα του, που είναι μακρόστενη και πιάνει όλη την κάμαρα και βάζω έπειτα το ειδοποιητήριο για την αύξηση του ενοικίου καταμεσής στο στήθος του, έτσι που ανασαίνει μαζί του. Πάνω κάτω.

Δεν ακούω πλέον την Ντι, έτσι φοράω το μπουφάν μου και βγαίνω έξω, αφήνοντας τον Μάρκους να ξυπνήσει τελικά μ' ένα τσαλακωμένο χαρτί και με επιπλέον έγνοιες, που θα προσπαθήσει να τις διαχειριστεί. Βαδίζω πλάι στα κάγκελα στη σειρά των διαμερισμάτων κι ανοίγω την πόρτα της Ντι. Είναι μέσα, κάπως έχει καταφέρει να κοιμηθεί και σαλεύει στο στρώμα εκεί που μόλις πριν από λίγα λεπτά ωρούταν. Ο γιος του Τρέβορ κάθεται σ' ένα σκαμνί στην κουζινούλα και τρώει

ψευτο-Cheerios μέσ' απ' το κουτί τους. Είναι εννιά χρονών και τον ξέρω απ' όταν γεννήθηκε, τον παρακολούθησα να γίνεται το ψηλόλιγνο αγόρι που είναι τώρα. Μασουλάει τα δημητριακά και περιμένει τη μάνα του να ξυπνήσει, κι ας πρόκειται ίσως να περάσουν ώρες προτού τα μάτια της ανοίξουν και τον δουν σαν κάτι παραπάνω από μια θολούρα.

Μπαίνω μέσα, τον πλησιάζω αθόρυβα, αρπάζω το σακιδιό του από το πάτωμα και του το δίνω. Μου χαμογελά, με τα κενά στα δόντια του γεμάτα παπαριασμένα κομματάκια Cheerios.

«Φίλε μου, πρέπει να πας στο σχολείο. Μην ανησυχείς για τη μαμά σου, έλα, θα σε πάω εγώ».

Βγαίνουμε ο Τρέβορ κι εγώ απ' το διαμέρισμα, το χέρι του μες στο δικό μου. Οι χούφτες του δίνουν την αίσθηση βουτύρου, είναι λείες κι έτοιμες να λιώσουν μες στη ζέστη του χεριού μου. Προχωράμε μαζί προς τη σιδερένια σκάλα, που είναι βαμμένη πρασινοκίτρινη και ξεφλουδισμένη, και κατεβαίνουμε στο ισόγειο, περνάμε μπροστά από την κουραδοπισίνα και βγαίνουμε από τη σιδερένια αυλόπορτα, που μας φτύνει έξω στη Χάι Στριτ.

Η Χάι Στριτ είναι μια ψευδαίσθηση από γόπες και κάβες, ένα φιδωτό μονοπάτι προς, και από, ντράγκστορ και «παιδικές» χαρές ενηλίκων που παριστάνουν τις γωνίες δρόμων. Έχει έναν παιδιάστικο αέρα, είναι το τέλειο τοπίο για κυνήγι θησαυρού. Κανείς ποτέ δεν ξέρει σε ποια σημεία αλλάζουν οι γειτονιές σε όλο τον δρόμο μέχρι τη γέφυρα, αλλά δεν έχω πάει ούτε μία φορά μέχρι εκεί, έτσι δεν μπορώ να σου πω αν σου γεννιέται εκεί πέρα η λαχτάρα να κάνεις σχοινάκι, όπως στη δικιά μας μεριά. Είναι όλα όσα θα περίμενες και τίποτα απ' όσα θα περίμενες, με τα γραφεία τελετών της και τα βενζινάδικά της, και τα σπίτια όπου κίτρινο φως λάμπει μέσ' απ' τα παράθυρα.

«Η μαμά λέει ότι ο Ρίκι δε θα 'ρχεται πια, έτσι έφαγα μόνος μου τα δημητριακά».

Ο Τρέβορ γλιστρά μέσ' από το χέρι μου και προχωράει με το πάσο του μπροστά, με κεφάλτο βήμα. Παρακολουθώντας τον, δε σκέφτομαι παρά μόνο τον Τρέβορ κι εμένα, να καταλαβαίνουμε πώς είναι να προχωράμε, θαρρείς και νιώθουμε τους εαυτούς μας να κινούνται, θαρρείς και το προσέχουμε. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι αυτός ο πιτσιρικάς θα μπορούσε να με σώσει κι ο γκριζος ουρανός μας να μη με καταπιεί, όμως έπειτα θυμάμαι ότι κι ο Μάρκος ήτανε τόσο μικρός, αλλά όλοι μεγαλώνουμε κι αφήνουμε πίσω τον εαυτό μας.

Στρίβουμε αριστερά στα Διαμερίσματα Ρίγκαλ Χάι και συνεχίζουμε. Ακολουθώ τον Τρέβορ, διασχίζω τον δρόμο πίσω του καθώς αυτός αγνοεί το φανάρι και τ' αμάξια που 'ρχονται με φούρια, επειδή ξέρει ότι γι' αυτόν θα σταματούσαν όλοι, για τα λαμπερά ετούτα μάτια και το ζωηρό βήμα. Η στάση του λεωφορείου του είναι από τη μεριά του δρόμου απ' όπου μόλις περάσαμε απέναντι, αλλά του αρέσει να βαδίζει από την πλευρά που βρίσκεται το πάρκο μας, αυτήν όπου έφηβοι σουτάρουν σε καλάθια χωρίς δίχτυ κάθε πρωί, πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλο στο γήπεδο και παθαίνουν κρίσεις βήχα. Ο Τρέβορ κόβει ταχύτητα, με τα μάτια του καρφωμένα στο παιχίδι εκείνου του πρωινού. Μοιάζει να 'ναι κορίτσια εναντίον αγοριών και κανένα να μην κερδίζει.

Τον αρπάζω από το χέρι και τον τραβάω μπρος. «Δε θα προφτάσεις το λεωφορείο άμα δεν κουνηθείς».

Ο Τρέβορ σέρνει τα πόδια ενώ το κεφάλι του στρίβει για ν' ακολουθήσει την μπάλα που στριφογυρνάει πάνω κάτω και βγάζει τσιριχτούς ήχους ανάμεσα σε χέρια και καλάθια.

«Λες να μ' αφήναν να παίξω κι εγώ;» Το πρόσωπό του τρεμουλιάζει καθώς πιπιλίζει τα μάγουλά του από μέσα, γεμάτος δέος.

«Όχι σήμερα. Αυτοί, βλέπεις, δεν έχουν κανένα λεωφορείο να προφτάσουν, και η μάνα σου δε θέλει σίγουρα να 'σαι εδώ έξω, να πουντιάσεις και να χάσεις το σχολείο».

Ο Γενάρης στο Όκλαντ έχει ένα παράξενο κρύο. Έχει παγωνιά αλλά δε διαφέρει στην πραγματικότητα από κανέναν άλλο μήνα, με σύννεφα να σκεπάζουν όλο το γαλάζιο και το κρύο να είναι λίγο για βαρύ παλτό αλλά πολύ για ν' αφήσεις το δέρμα σου εκτεθειμένο. Τα μπράτσα του Τρέβορ είναι γυμνά, έτσι βγάζω το μπουφάν μου και το τυλίγω γύρω απ' τους ώμους του. Του αρπάζω τ' άλλο χέρι και συνεχίζουμε, προχωρώντας πλάι πλάι τώρα.

Ακούμε το λεωφορείο προτού το δούμε, να στρίβει στη γωνία, και γυρνάω μεμιάς το κεφάλι και βλέπω το νούμερό του, ο πράσινος όγκος του μουγκρίζει προς το μέρος μας.

«Πάμε απέναντι, άντε, κουνήσου».

Αγνοώντας τον ανοιχτό δρόμο και τα αμάξια, περνάμε αντίκρυ, ενώ το λεωφορείο μάς πλησιάζει με ορμή κι έπειτα σταματά στη στάση. Σπρώχνω μπρος τον Τρέβορ, μες στην ουρά που απ' το πεζοδρόμιο μπαίνει αργά στην μπούκα του λεωφορείου.

«Τράβα, και να διαβάσεις κάνα βιβλίο σήμερα, εντάξει;» του φωνάζω καθώς ανεβαίνει.

Γυρνάει, με κοιτάζει και σηκώνει το χεράκι του αρκετά ώστε να μπορεί να θεωρηθεί ότι με χαιρετάει, ή έστω ότι ετοιμάζεται να σκουπίσει τη μύτη του. Τον παρακολουθώ να χάνεται, το λεωφορείο ανυψώνεται γέροντας και ξεκινάει βογκώντας.

Δuo λεπτά αργότερα, το δικό μου λεωφορείο σταματά με τριγμούς μπροστά μου. Ένας άντρας που στέκεται κοντά φοράει γυαλιά ηλίου, αχρειαστα σε τούτη τη σκοτεινιά, και τον αφήνω ν' ανέβει πρώτος· ακολουθώ κι εγώ κοιτώντας γύρω, χωρίς όμως να βρω θέση γιατί είναι πρωί Τρίτης κι έχουμε όλοι κάπου να πάμε. Στριμώχνομαι ανάμεσα σε κορμιά και βρίσκω ένα κενό προς τα πίσω, κρατημένη όρθια από τον σιδερένιο στύλο καθώς περιμένω το λεωφορείο να με ρίξει μπρος.

Στα δέκα λεπτά που παίρνει για να φτάσω στην άλλη μεριά

του Ιστ Όκλαντ, το λεωφορείο με νανουρίζει, με λικνίζει μπρος πίσω όπως φαντάζομαι ότι μια μητέρα λικνίζει το παιδί της όσο έχει ακόμη υπομονή, για να μην αρχίσει να το ταρακουνάει. Αναρωτιέμαι πόσοι από τους υπόλοιπους, με τα μαλλιά τους χωμένα μέσα σε καπέλα και με γραμμές να χαράζουν προς κάθε κατεύθυνση τα πρόσωπά τους θυμίζοντας σιδηροδρομικό χάρτη, με το που ξύπνησαν το πρωί βρέθηκαν σ' έναν κόσμο που κλυδωνιζόταν, με ένα χαρτί που θα 'πρεπε απλώς να σημαίνει ότι ένα δέντρο κόπηκε κάπου μακριά, τόσο μακριά που δε θα 'πρεπε να σου καίγεται καρφί για δαύτο. Παραλίγο να ξεχαστώ και να μην τραβήξω το κορδόνι ώστε ν' ανοίξουν οι πόρτες και να βγω στον φρέσκο αέρα του Όκλαντ, σε μια αμυδρή μυρωδιά λαδιού και μηχανημάτων από το εργοτάξιο απέναντι απ' το La Casa Taquería.

Κατεβαίνω απ' το λεωφορείο και πλησιάζω στο κτίριο, που το μπλε σκέπαστρό του στην είσοδο μου είναι οικείο ενώ τα παράθυρα συσκοτίσης κρύβουν το εσωτερικό. Αρπάζω το χερούλι στην πόρτα του εστιατορίου, την ανοίγω και μεμιάς μυρίζω κάτι στο σκοτάδι του μαγαζιού. Οι καρέκλες είναι αναποδογυρισμένες πάνω στα τραπέζια, όμως το μέρος είναι ζωντανό.

«Δεν ανάβεις πια τα φώτα για μένα;» φωνάζω, ξέροντας ότι η Αλέ είναι μόλις λίγα μέτρα μακριά μου κι ας τη νιώθω πιο μακριά στο σκοτάδι. Βγαίνει από μια πόρτα, η σκιά της ψάχνει για τον διακόπτη και φως μάς τυλίγει.

Τα μαλλιά της Αλεχάντρα, μεταξένια και μαύρα, χύνονται από τον κότσο στην κορυφή του κεφαλιού της. Το δέρμα της είναι λιπαρό, γλιστερό από τον ιδρώτα που έχει χύσει στην κουζίνα, όπου έχει περάσει το τελευταίο εικοσάλεπτο. Το λευκό μπλουζάκι της συναγωνίζεται τα μπλουζάκια του Μάρκου, ποιο είναι το πιο χαχόλικο, δίνοντάς της μια όψη αγορίστικη και κουλ που εγώ δε θα μπορούσα ποτέ να έχω. Τα τατουάζ της ξεπροβάλλουν παντού πάνω της και μερικές φορές σκέ-

φτομαι ότι είναι ένα έργο τέχνης η ίδια, αλλά έπειτα αρχίζει να κινείται και θυμάμαι πόσο ογκώδης κι άγαρμπη είναι με τις ποδάρες της.

«Ξέρεις ότι θα μπορούσα να σε πετάξω έξω με τις κλοτσιές». Πλησιάζει και δείχνει έτοιμη να κάνει τη χειραψία των μαύρων όταν συνειδητοποιεί ότι δεν είμαι ο αδερφός μου, έτσι ανοίγει τα χέρια της. Με υπνωτίζει και με μαγεύει ο τρόπος που γεμίζει τον χώρο στην αίθουσα, όπως γεμίζει και το ριχτό μπλουζάκι της. Εδώ βολεύομαι στο πιο οικείο μέρος όπου έχω βρεθεί ποτέ, με το στήθος της πάνω στ' αυτί μου, ζεστό και βροντερό.

«Το καλό που σου θέλω, να 'χεις κάνα φαγητό εκεί μέσα», της λέω καθώς τραβιέμαι και γυρνάω για να μπω στην κουζίνα. Μ' αρέσει να λικνίζω τους γοφούς μου όταν βαδίζω κοντά στην Αλέ, και την κάνει αυτό να με φωνάζει chava της.*

Με παρακολουθεί να κινούμαι και τα μάτια της μεμιάς γυρνούν. Τρέχει προς την πόρτα της κουζίνας καθώς εγώ σπεύδω εκεί, σπρωχνόμαστε και στριμωχνόμαστε ποια θα μπει, γελώντας μέχρι που δακρύζουμε, και σωριαζόμαστε φαρδιές πλατιές κάτω, πατώντας η μια πάνω στα μέλη της άλλης, δίχως να μας καίγεται καρφί για τις μελανιές που θα μπλαβίζουν αύριο πάνω μας. Η Αλέ με νικάει, στέκεται τελικά μπροστά στα μάτια της κουζίνας και βάζει φαγητό σε μπολ, ενώ εγώ είμαι στα γόνατα κοντανασαίνοντας. Γελάει πανούργα καθώς σηκώνομαι, και μου δίνει έπειτα ένα μπολ κι ένα κουτάλι.

«Huevos rancheros», λέει, με ιδρώτα να στάζει από τη μύτη της.

Είναι αχνιστό, βαθυκόκκινο, με αυγά πάνω.

Η Αλέ μαγειρεύει για μένα τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα, κι όταν ο Μάρκος είναι μαζί μου, με ρωτά πάντα

* Ισπανικά στο πρωτότυπο: κορίτσι της. (Σ.τ.Μ.)

τι είναι, είτε το 'χει ξαναφτιάξει εκείνη είτε όχι. Του αρέσει να της τη σπάει, όσο του αρέσει να ραπάρει οφμπίτ και να λέει γαλίφικα λόγια.

Πηδάω πάνω στον πάγκο νιώθοντας κάτι να μουσκεύει το τζιν μου κι αγνοώντας το. Μπουνκώνομαι κι αφήνω τη ζεστασιά του φαγητού να κυριέψει τη γλώσσα μου καθώς παρακολουθώ την Αλέ να ακουμπά με την πλάτη στην ηλεκτρική κουζίνα αντίκρου μου, με τον αχνό από τα μπολ μας να αιωρείται προς τα πάνω σχηματίζοντας σύννεφο στο ταβάνι.

«Βρήκες καμιά δουλειά;» με ρωτά, με το στόμα της πασαλειμμένο με σάλτσα σαν να 'χει βάλει κραγιόν έξω από τα χείλια της.

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι, βουτάω ένα δάχτυλο στο μπολ και το γλείφω. «Γύρισα όλη την πόλη, όμως είναι κολλημένοι όλοι μ' αυτές τις μαλακίες για κείνους που παρατάνε το λύκειο, δε μου ρίχνουν μια ματιά καν».

Καταπίνει και νεύει.

«Το χειρότερο είναι ότι ο Μάρκος αρνείται έστω και να προσπαθήσει να στρώσει τον κώλο του».

Γυρνάει μπουχτισμένη τα μάτια αλλά δε λέει τίποτα, λες και ό,τι κι αν πει δε θα το πιάσω.

«Τι;» ρωτάω.

«Κοίτα, βάζει τα δυνατά του, ξέρεις, και πάνε λίγοι μήνες μόνο που παράτησε τη δουλειά του. Κι είναι νέος, δεν μπορείς να τον κατηγορήσεις που δε θέλει να τρώει όλο του τον χρόνο δουλεύοντας, άσε που 'στε μια χαρά για την ώρα, δουλεύεις εσύ στην κάβα δυο μέρες τη βδομάδα. Χαλάρωσε». Μιλάει με γεμάτο το στόμα, κόκκινη σάλτσα τρέχει από την άκρη του.

Έχω κατέβει από τον πάγκο τώρα, νιώθοντας τον πισινό του τζιν μου μουλιασμένο. Κοπανάω το μπολ στο τραπέζι, τ' ακούω να κουνουνίζει, εύχομαι να 'χε θρυμματιστεί. Αυτή έχει σταματήσει να τρώει και με παρακολουθεί τυλίγοντας την αλυσίδα της γύρω από το δάχτυλό της.

Βγάζει έναν σιγανό ήχο σαν γαργάρισμα, που γυρνάει σε βήχα.

«Άι γαμήσου», πετάω.

«Έλα, Κιάρα. Δε χρειάζεται να φέρεσαι έτσι. Είναι μέρα κηδείας, θα 'πρεπε να γυρίζουμε στους δρόμους, κι εσύ θες να σπάσεις το γαμημένο το μπολ γιατί τα 'χεις πάρει στο κρανίο και δεν έχεις δουλειά; Οι περισσότεροι εδώ πέρα παλεύουμε απλώς να βρούμε καμιά δουλειά. Δεν είσαι κάτι ξεχωριστό».

Κοιτάζω ανάμεσα σ' αυτή και στο πάτωμα. Το μπλουζάκι της κολλάει στο δέρμα απ' τον ιδρώτα. Κάτι τέτοιες στιγμές θυμάμαι ότι η Αλέ είχε τον δικό της κόσμο χωρίς εμένα, ότι υπήρχε ένα πριν από μένα και μπορεί να υπάρξει ένα μετά. Όπως κι αν έχει το πράγμα, δε σκοπεύω να καθίσω σ' αυτή τη γεμάτη ατμούς κουζίνα την ώρα που το μοναδικό άτομο με το δικαίωμα να λέει το όνομά μου αρνείται να δει πόσο κοντά είμαι στο να διαλυθώ, να ξεφύγω κι εγώ σαν την Ντι.

Η Αλέ πλησιάζει, με γραπώνει από τον καρπό και με κοιτάζει σαν να λέει *Μην το κάνεις αυτό*. Κάνω ήδη να βγω έξω κι η ανάσα μου δεν μπορεί να προλάβει τα πόδια μου, έτσι όπως κινούνται γοργά. Αυτή είναι πίσω μου, απλώνει το χέρι, το μανίκι μου της ξεφεύγει, προσπαθεί ξανά κι αρπάζει τελικά το ύφασμα. Με γυρνάει, το πρόσωπό της είναι υπερβολικά κοντά, με κοιτάει μ' όλη τη λύπη που μπορεί να νιώθει μια γλώσσα ελεύθερη για μια γλώσσα φυλακισμένη. Την έχω αφήσει να με σώσει πιο πολλές φορές απ' όσες έχω συγχωρέσει τον Μάρκου, και σχεδόν βλέπω το αμυδρό της τρέμουλο κάτω από κείνο το μπλουζάκι.

Τα χείλη της μετά βίας κινούνται καθώς λέει: «Είναι μέρα κηδείας».

Η Αλέ μου το λέει αυτό λες κι έχει κάποια σημασία από τη στιγμή που τα δικά της νύχια είναι κοντά και μυρίζουν κόλιαντρο, ενώ τα δικά μου είναι μυτερά κι επικίνδυνα. Ύστερα

όμως φτιάχνεται ένα λακκάκι στο πιγούνι της και νιώθω πως είναι, αυτή, τα πάντα για μένα.

«Δεν καταλαβαίνεις», λέω, με το μυαλό μου στο χαρτί πάνω στην πόρτα μας, το πρωί. Το πρόσωπό της μαζεύεται και ζαρώνει.

Κουνάω το κεφάλι και προσπαθώ να σβήσω κάθε έκφραση απ' το δικό μου πρόσωπο. «Τέλος πάντων». Ξεφυσάω και η Αλέ κατσουφιάζει, προτού μπορέσει όμως να συνεχίσει την κόντρα, απλώνω το χέρι στο πλευρό της και τη γαργαλάω. Τσιρίζει, γελάει μ' εκείνο τον αναπάντεχο κοριτσίστικο τρόπο που 'χει όταν φοβάται ότι θα τη γαργαλήσω ξανά, έτσι την αφήνω. «Θα πάμε λοιπόν τώρα;»

Βάζει το ένα της χέρι γύρω από τον ώμο μου και με τραβάει έξω από την πόρτα προς τη στάση του λεωφορείου. Περνάμε από το εργοτάξιο κι αρχίζω να τρέχω χαλαρά, ώσπου ξάφνου βάζουμε και οι δυο μια τρεχάλα στον δρόμο, χωρίς να τσεκάρουμε μήπως έρχονται αμάξια προτού τον διασχίσουμε, με το τραγούδι από τις κόρνες να μας ακολουθεί.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΕΛΕΤΩΝ Τζόι είναι ένα από τα πολλά στο Ιστ Όκλαντ. Βρίσκεται στη γωνία της Σεμινάρι Άβενιου κι ενός άλλου δρόμου, που κανένας δεν μπαίνει στον κόπο να μάθει το όνομά του, και υποδέχεται ένα σωρό πτώματα. Η Αλέ κι εγώ πηγαίνουμε εκεί ανά δίμηνο, όταν οι υπάλληλοι τα παρατάνε γιατί δεν μπορούν να χωνέψουν ακόμα ένα πτώμα δίπλα σε ένα πιάτο τυρι από τα Safeway. Έχουμε πάει σε αρκετές κηδείες στη ζωή μας, κι έτσι ξέρουμε πως κανένας από τους πενθούντες δεν το θέλει το γαμημένο το τυρί.

Η Αλέ κι εγώ ανηφορίζουμε τη Μακάρθουρ Μπούλεβαρντ κι εκεί παίρνουμε ένα λεωφορείο της γραμμής NL, χρησιμοποιώντας κάρτες Clipper* που έχουμε βουτήξει από τα απολεσθέντα και ευρεθέντα του δημοτικού σχολείου. Το λεωφορείο είναι σχεδόν άδειο επειδή εμείς είμαστε νέες κι ανόητες, ενώ όλοι οι υπόλοιποι κάθονται στο γραφείο τους, σε κάποιο κτίριο από γυαλί και μέταλλο, κοιτάζουν μια οθόνη κι εύχονται να γεύονταν φρέσκο και γαλήνιο αέρα. Εμείς δεν έχουμε προορισμό και μας αρέσει έτσι.

Η Αλέ είναι από τις τυχερές. Το εστιατόριο της οικογένειάς της είναι συνοικιακό στέκι και, παρότι δεν έχουν λεφτά παρά για μια κρεβατοκάμαρα πάνω από το μαγαζί, η Αλέ δεν έχει πεινάσει ούτε μια μέρα στη ζωή της. Όλα εδώ έχουν να κάνουν με το πόσο ζωντανή είσαι, και κάθε φορά που την αγκαλιάζω ή τη βλέπω να κάνει σκέιτμπορντ στο πεζοδρόμιο,

* Επαναφορτιζόμενες κάρτες για τις δημόσιες συγκοινωνίες. (Σ.τ.Μ.)

Η Κιάρρα κι ο αδερφός της ο Μάρκουσ τα βγάζουν με το ζόρι πέρα σε ένα συγκρότημα διαμερισμάτων στο ανατολικό Όκλαντ, που, παρά την ονομασία του, Regal-Hi, μόνο «βασιλικό» δεν είναι. Και οι δύο έχουν παρατήσει το σχολείο, με την οικογένειά τους να 'χει διαλυθεί από τον θάνατο και τη φυλακή.

Ενώ όμως ο Μάρκουσ ονειρεύεται να γίνει σταρ της ραπ, η Κιάρρα ψάχνει για δουλειά για να πληρώνει το νοίκι, που έχει υπερδιπλασιαστεί, και να προσφέρει φαγητό κι ασφάλεια σ' ένα εννιάχρονο γειτονόπουλο εγκαταλειμμένο από τη μητέρα του. Μια νύχτα, ότι αρχίζει σαν παρεξήγηση μ' έναν ξένο, υπό την επήρεια του αλκοόλ, μετατρέπεται σε δουλειά που η Κιάρρα ποτέ δε διανοήθηκε πως την ήθελε, αλλά τώρα τη χρειάζεται απελπισμένα: το νυχτερινό «πεζοδρόμιο». Κι ο κόσμος της καταρρέει κι άλλο, όταν το όνομά της βγαίνει στην επιφάνεια σε μια έρευνα, που αποκαλύπτει πως αυτή είναι ο βασικός μάρτυρας σ' ένα τεράστιο σκάνδαλο μέσα στην αστυνομία του Όκλαντ.

Γεμάτα ακατέργαστη ομορφιά κι ένταση που ηλεκτρίζει, και με μια ευαισθησία βαθιά συγκινητική, το ΝΥΧΤΟΠΕΡΠΙΑΤΗΜΑΤΑ σηματοδοτεί τη συγκλονιστική ανάδυση μιας φωνής που όμοιά της δεν έχουμε ακούσει ξανά.

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΠΟ. ΣΠΕ: 27987